

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Ing. M. A.**, zast. Mgr. Petrem Holubem, advokátem se sídlem Na Příkopě 19, Praha, proti žalované: **Komora daňových poradců České republiky**, se sídlem Kozí 4, Brno, zast. JUDr. Alexanderem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 40, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí presidia žalovaného ze dne 15. 7. 2011, ve věci uložení disciplinárního opatření – pokuty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí presidia Komory daňových poradců České republiky ze dne 15. 7. 2011, jakož i rozhodnutí disciplinárního senátu č. XIX disciplinární komise Komory daňových poradců České republiky ze dne 12. 5. 2011, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Holuba, advokáta se sídlem Na Příkopě 19, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí presidia žalované Komory daňových poradců České republiky (dále jen „KDP“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí disciplinárního senátu č. XIX. disciplinární komise žalované ze dne 12. 5. 2011; tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou za porušení povinnosti daňového poradce podle § 6 odst. 1 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o daňovém poradenství“) a podle § 12 odst. 1 písm. b) tohoto zákona jí bylo uloženo „*disciplinární opatření formou peněžité pokuty ve výši 40 000 Kč*“.

Z odůvodnění obou citovaných rozhodnutí lze přitom dovodit, že podstatou pro uložení pokuty bylo disciplinární provinění žalobkyně spočívající v tom, že nepodala daňové přiznání J. S. k dani z příjmů fyzických osob za rok 2008, ačkoli se k tomu zavázala na základě plné moci udělené jmenovaným poplatníkem. Ten si na postup žalobkyně při výkonu daňového poradenství stěžoval a přípisem ze dne 10. 12. 2010 upozornil, že na základě kontroly správce daně se dozvěděl, že žalobkyně nepodala daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2005, 2006 a 2008. V této souvislosti se v souladu s § 13 odst. 1 zákona o daňovém poradenství rozhodla dozorčí komise žalované KDP podat návrh na zahájení disciplinárního řízení ohledně postupu žalobkyně při podání daňového přiznání za rok 2008, o kterém bylo rozhodnuto disciplinární komisí žalované výše uvedeným způsobem (ohledně dalších jednání návrh podán nebyl z důvodu uplynutí objektivní prekluzivní lhůty tří let).

II. Obsah žaloby

Žalobkyně s tímto závěrem ve věci svého disciplinárního provinění nesouhlasila a namítla, že není žádným relevantním způsobem podložen a odůvodněn. V rozhodnutí disciplinární komise žalované není vymezeno, jakým konkrétním jednáním se měla žalobkyně dopustit disciplinárního provinění, za které je trestána. V odůvodnění se pouze konstatuje, že (i) žalobkyně není schopna doložit splnění svých povinností vyplývajících z akceptované plné moci a že (ii) nepodáním daňového přiznání, ke kterému se zavázala, bylo jednoznačně prokázáno, že nesplnila své povinnosti pramenící z předmětné plné moci. Rozhodnutí presidia žalované pak sice rozhodnutí disciplinární komise doplňuje a rozvíjí, nicméně ani z něho není dle žalobkyně zřejmé, v jakém jednání je skutečně spatřováno disciplinární provinění, kterého se měla dopustit.

Ustanovení § 6 odst. 1 zákona o daňovém poradenství upravující práva a povinnosti daňového poradce je přitom velmi obecnou normou, jejíž porušení může být naplněno téměř neomezeným množstvím naprosto odlišných jednání. Jednání žalobkyně, resp. skutek, kterým se měla dopustit disciplinárního provinění, proto měl být bez jakýchkoliv pochybností vymezen, což se nestalo. Nicméně i přes výše uvedené lze dovodit jako základ obou rozhodnutí to, že žalobkyně nesplnila povinnosti vyplývající pro ni z udělené plné moci. Tyto povinnosti, tj. to co bylo předmětem dohody mezi žalobkyní a jejím klientem – J. S., však presidium ani disciplinární komise žalované blíže nezskoumali. Vycházeli pouze z obsahu písemné plné moci, dle které byla žalobkyně zplnomocněna ke zpracování a podání daňového přiznání za rok 2008. Evidentně tedy nerozlišovali mezi (i) plnou mocí jako jednostranným právním úkonem, který je jen osvědčením existence oprávnění zastupovat zmocnitele – klienta, a (ii) dohodou o plné moci, která byla podkladem smluvního vztahu mezi žalobkyní a jejím klientem a která určovala práva a povinnosti obou smluvních stran.

Presidium ani disciplinární komise žalované tedy nemohli dospět k závěru, že žalobkyně v daném případě porušila své povinnosti vůči klientovi, aniž by se zabývaly obsahem dohody o plné moci mezi nimi. Na jejím základě měla žalobkyně zpracovat a vyhotovit daňové přiznání, včetně jeho podpisu, a toto předat účetní klienta, která měla přiznání doručit na podatelnu finančního úřadu. Z rozhodnutí presidia však vyplývá, že pouze osobním doručením daňového přiznání finančnímu úřadu mohla žalobkyně splnit svoji povinnost podat přiznání. Takový závěr považuje žalobkyně za absurdní a vedle § 6 odst. 1 zákona o daňovém poradenství poukázala i na § 12 odst. 1 téhož zákona, ze kterého plyne oprávnění uložit disciplinární opatření pouze za závažné nebo opětovné porušení povinností daňového poradce. O opětovné porušení povinností se ze strany žalobkyně nejednalo a pokud jde o jeho závažnost, tuto žalobkyně zásadně zpochybnila. Dle jejího názoru za takové jednání lze těžko považovat, pokud bylo dohodnuto s klientem, řádně vyhotovené daňové přiznání bylo finančnímu úřadu v řádném termínu podáno a klientovi nevznikla žádná škoda.

V tomto ohledu je tedy uložení pokuty ve výši 40 000 Kč zcela nepřiměřené a bylo by vhodné uložit maximálně disciplinární opatření v podobě písemného napomenutí, bylo-li by vůbec shledáno spáchání disciplinárního provinění, což žalobkyně odmítá. A proto navrhla krajskému soud, aby rozhodl tak, že rozhodnutí presidia žalované KDP, jakož i její disciplinární komise, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná KDP ve svém vyjádření konstatovala, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zcela zřejmý popis skutku spočívající v tom, že žalobkyně nepodala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2008 zpracované pro svého klienta, ačkoli k tomu byla na základě plné moci zavázána. Popis skutku považuje za dostačující a dostatečně individualizovaný, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Současně je jím dle názoru žalované vyjádřena podstata vytýkaného jednání v návaznosti na jeho právní kvalifikaci podle zákonných kritérií v § 6 odst. 1 zákona o daňovém poradenství.

Co se týče obsahu právního vztahu mezi žalobkyní a jejím klientem, tento byl podle názoru žalované vymezen obsahem a rozsahem plné moci, v níž je uvedeno: „*zplnomocňuji... ke zpracování a podání mého přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2008*“. Akceptací takto vymezené plné moci tedy byla žalobkyně zplnomocněna ke zpracování daňového přiznání a k jeho podání na finanční úřad, což neučinila. Tím se žalobkyně dopustila jednání dosahujícího disciplinárního provinění, protože se neřídila pokyny svého klienta a její jednání splňuje požadavek závažného porušení povinností daňového poradce. Proto také bylo uloženo disciplinární opatření ve formě pokuty, jejíž výše vyměřená v dolní polovině zákonné sazby je přiměřená a zohledňuje, že v důsledku porušení povinností žalobkyně nevznikly závažnější následky pro jejího klienta.

Na základě toho tedy žalovaná KDP konstatovala, že námitky žalobkyně nejsou relevantní a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

V replice k vyjádření žalované žalobkyně setrvala na tom, že vymezení skutku je nedostatečné; pouze z odůvodnění rozhodnutí presidia žalované lze dovozovat, že je jím to, že nedoručila daňové přiznání příslušnému finančnímu úřadu osobně žalobkyně. Jinými

skutečnostmi se však presidium žalované ve svém rozhodnutí nezabývalo, přestože žalobkyně v odvolání prokázala, že daňové přiznání bylo podáno a jejímu klientovi žádná újma vzniknout nemohla. Presidium i disciplinární komise žalované vycházeli pouze z textu písemné plné moci, ačkoli dle odborné literatury i judikatury jde jen o listinu osvědčující uzavření dohody o plné moci; viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 495/97. Ani jeden z rozhodujících orgánů obsah této dohody nezkoumal a z toho, že žalobkyně plnou moc akceptovala lze vyvodit, že přijala oprávnění zastupovat klienta, nikoli však jakýkoli závěr o převzetí povinností vůči klientovi. Žalobkyně daňové přiznání sestavila, vyhotovila, podepsala a adresovala příslušnému finančnímu úřadu, přičemž v souladu s dohodou s klientem zvolila způsob doručení prostřednictvím účetní klienta; ta přiznání převzala a doručila finančnímu úřadu. Nelze proto říci, že by žalobkyně neučinila podání daňového přiznání u finančního úřadu.

Závěrem žalobkyně ještě zopakovala své námitky týkající se závažnosti disciplinárního opatření, jakož i přiměřenosti pokuty, a poukázala na záznam z valné hromady žalované KDP ze dne 7. 10. 2011, z něho je zřejmá snaha postihnout ji za každou cenu (za jiná jednání, která nebyla předmětem daného disciplinárního řízení).

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalované, jakožto veřejnoprávní korporace vykonávající mj. i veřejnou správu na úseku daňového poradenství, krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podstatou projednávané věci je posouzení postupu žalované, která vůči žalobkyni jako daňové poradkyni uplatnila svoji disciplinární pravomoc a uložila ji disciplinární opatření ve formě pokuty ve výši 40 000 Kč podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o daňovém poradenství, jenž stanoví následující: *„Za závažné nebo opětovné porušení povinnosti podle tohoto zákona nebo zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu daňovým poradcem (dále jen "disciplinární provinění") může komora daňovému poradci uložit, nejde-li přitom o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření: ...b) pokutu až do výše 100 000 Kč...“*.

Z toho je zřejmé, že dané disciplinární opatření lze uložit jen v případě disciplinárního provinění, kterým se dle jeho legální definice rozumí mj. porušení povinností daňového poradce. Práva a povinnosti daňového poradce přitom normuje zákon o daňovém poradenství v § 6 odst. 1 takto: *„Daňový poradce je oprávněn a povinen chránit práva a oprávněné zájmy svého klienta. Je povinen jednat čestně a svědomitě, důsledně využívat všechny zákonné prostředky a uplatňovat vše, co podle svého přesvědčení a příkazu klienta pokládá za prospěšné. Je přitom vázán pouze zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta“*.

Na základě této právní úpravy lze tedy učinit dílčí obecný závěr, dle kterého platí, že poruší-li daňový poradce své povinnosti závažným způsobem či opakovaně, dopustí se tím disciplinárního provinění, za které mu může KDP uložit pokutu, případně jiné disciplinární

opatření: písemné napomenutí, pozastavení výkonu daňového poradenství až na donu 1 roku nebo vyškrtnutí ze seznamu daňových poradců [§ 12 odst. 1 písm. a) až d) zákona o daňovém poradenství].

O uložení disciplinárního opatření rozhoduje v prvním stupni disciplinární komise KDP, jejíž rozhodnutí musí být podle § 13 odst. 3 zákona o daňovém poradenství písemné a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Jde o nutné obsahové náležitosti každého takového rozhodnutí disciplinární komise KDP, jehož těžištěm je výrok; ten obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je potřeba jednoznačně specifikovat. Slovy správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., který se na rozhodování KDP podle zákona o daňovém poradenství subsidiárně vztahuje, nestanoví-li tento zákon jinak) je třeba ve výrokové části uvést řešení otázky, která je předmětem řízení (§ 68 odst. 2). A je otázkou, jakou konkrétní míru specifikace výroku v tomto směru správní řád vyžaduje v případě, že se jedná o oblast správního trestání za přestupky, resp. jiné správní delikty, mezi které nepochybně patří též delikty disciplinární, tj. i právě posuzovaný případ žalobkyně.

Jednoznačnou odpověď na tuto otázku dal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, konstatoval, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tento závěr dovodil přímo z textu starého správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.), který v § 47 odst. 2 vymezil náležitosti výroku rozhodnutí obdobně jako současný správní řád v § 68 odst. 2, přičemž přihlédl k tomu, že se jedná o rozhodnutí trestního charakteru.

Skutečnost, že se v daném případě jedná o sankční řízení je proto zcela zásadní a určující z hlediska výroku rozhodnutí, který musí postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen a dle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu: „... - *to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. ...Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Je pravdou, že předešlá judikatura akceptovala, pokud byl v odůvodnění obsažen některý z identifikačních znaků (k tomu srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995). V soudní praxi tak bylo postupováno v případech, kdy výrok postrádal některý z identifikačních znaků skutku a ten pak byl obsažen v odůvodnění. Soudní praxe připouštěla, že pokud identifikace skutku nebyla náležitostí výroku, aby byla celá součástí odůvodnění. Takový závěr je nadále nepřijatelný“.*

To znamená, že jen řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí, která nesmí chybět. V nyní souzené věci ovšem chybí, neboť žádný z rozhodujících orgánů žalované KDP ve výroku rozhodnutí shora uvedeným způsobem skutek žalobkyně nespecifikoval. Ve výroku o vině naprosto neurčitě uvedl toliko to, že žalobkyně porušila povinnosti daňového poradce podle § 6 odst. 1 zákona o daňovém poradenství. Podřadil tím skutková zjištění pod zákonnou terminologii, aniž by však stručně a výstižně popsal skutek, kterého se podle jeho zjištění měla žalobkyně dopustit.

Nahlíženo optikou trestního práva, které ve výroku o vině rozlišuje větu skutkovou a větu právní, by bylo možno konstatovat, že žalovaná zcela pominula skutkovou větu, v níž se uvádí konkrétní údaje, týkající se času, místa a způsobu spáchání skutku. Tato identifikace přitom není samoúčelná a nelze ji nahradit popisem uvedeným v odůvodnění, jak již bylo citováno výše. Nehledě na to, že ani v něm není skutek žalobkyně nějak jednoznačně a konzistentně popsán, což žalobkyně napadla a její námitku lze mít za důvodnou.

VI. Závěr a obiter dictum

Žádný z orgánů žalované KDP neuvedl ve výroku svého rozhodnutí potřebný popis skutku, kterého se měla žalobkyně dopustit a za který ji byla uložena pokuta. Tím byla podstatně porušena ustanovení o řízení, což představuje nezákonnost, kterou žalobkyně namítala.

Krajský soud proto přistoupil k rozhodnutí bez nařízení jednání a podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil pro vady řízení napadené rozhodnutí presidia žalované, jakož i rozhodnutí disciplinární komise žalované, a to ohledem na charakter a závažnost vytýkaných vad. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací k dalšímu řízení žalované, která je vázána vysloveným právním názorem.

Pro další řízení tak bude podstatné především provedení přesného popisu skutku ve výroku rozhodnutí, který nelze vyvozovat z jeho odůvodnění. K dalším námitkám žalobkyně vycházejícím právě vesměs z toho, co bylo uvedeno v odůvodnění obou napadených rozhodnutí, se krajský soud nevyjadřoval, neboť by tím přejímal příští postup žalované.

Obiter dictum však krajský soud považoval za korektní a vhodné – vzhledem k dalším žalobním námitkám – poznamenat následující. Pokud žalovaná skutečně potrestala žalobkyni za to, že nepodala daňové přiznání, jak se lze domnívat z odůvodnění zrušených rozhodnutí, nelze nezohlednit to, že daňové přiznání přesto podáno bylo, což vyplývá nejen z obsahu žaloby, ale i z odvolání, ke kterému žalobkyně přiložila sdělení Finančního úřadu Ostrava II ze dne 19. 11. 2011, č. j. 157460/11/389913802668; v něm je jednoznačně potvrzeno, že přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2008 v případě klienta žalobkyně – J. S. – bylo podáno dne 30. 6. 2009 na Finanční úřad Ostrava III a následně bylo postoupeno na Finanční úřad Ostrava II.

Podle názoru krajského soudu jde o důležitou skutečnost, která jednání žalobkyně staví do zcela jiného světla, a to tím spíše, že k podání předmětného daňového přiznání mělo dojít poté, co bylo žalobkyní zpracováno a předáno účetní jejího výše jmenovaného klienta. Jinými slovy – je podstatný rozdíl, pokud by k podání daňového přiznání vůbec nedošlo nebo pokud k němu došlo v souladu s praxí žalobkyně prostřednictvím účetní jejího klienta. I v posléze uvedeném případě lze jistě uvažovat o tom, zda tento postup vyhoví plné moci, která byla žalobkyni udělena a podle které měla daňové přiznání „zpracovat“ a „podat“. V tomto směru je přitom podstatné, aby byla žalovanou respektována podstata smluvního zastoupení, resp. plné moci jak ji vyložil Ústavní soud ČR např. v nálezu ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 43/94, publ. pod č. 41/2 SbNU 27. Zastoupení, a to i procesní povahy, vzniká na základě dvoustranného právního úkonu (dohody o plné moci dle § 23 občanského zákoníku – č. 40/1964 Sb.) mezi zmocnitelem a zmocněncem. Tato dohoda se pak navenek

vůči třetím osobám osvědčuje plnou mocí, která je jednostranným právním úkonem zmocnitele adresovaným třetím osobám. Plnou mocí se tedy dává třetím osobám na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat, je tedy osvědčením existence práva určité osoby zastupovat osobu jinou (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 16/2004 – 60, publ pod č. 437/2005 Sb. NSS).

Nelze zjednodušeně vycházet toliko z plné moci, která je pouhým průkazem zastoupení, nikoliv aktem zastoupení konstituujícím. Nicméně, i kdyby žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně skutečně pochybila a postupovala v rozporu s tím, pro jaké úkony jí byla plná moc udělena, lze za dané situace (kdy namísto toho, aby daňové přiznání podala sama, podala ho prostřednictvím účetní svého klienta), významně pochybovat o naplnění skutkové podstaty daného disciplinárního deliktu; ta totiž předpokládá, že musí jít o pochybení, resp. porušení profesních povinností, které je závažné nebo opakované.

V této souvislosti stojí jistě za připomenutí též povinnost zkoumat nejen formální, ale i materiální stránku správního deliktu, tj. jeho společenskou škodlivost či nebezpečnost; viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 – 46 či ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67, z nichž je zřejmé, že jakkoli jednání vykazuje formální znaky správního deliktu, avšak nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní (disciplinární) delikt. S tím úzce souvisí rovněž rozsah následků případného deliktu, které nelze pominout a které hrají roli i při ukládání sankce, jež musí být přiměřená a dostatečně odůvodněná.

Lze tedy shrnout, že vedle dostatečné specifikace skutku, v němž žalovaná spatřovala disciplinární provinění žalobkyně, je tedy třeba ještě dostát dalším shora naznačeným požadavkům, bez nichž by případné další rozhodnutí o spáchání daného disciplinárního deliktu nemohlo obstát.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a přísluší jí proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále mimosmluvní odměnu zástupce žalobkyně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a repliky) po 2 100 Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částku ve výši 7 200 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu